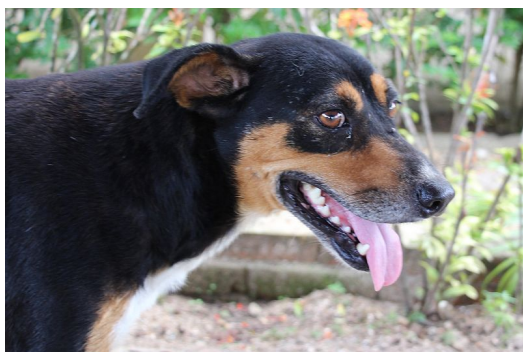

Nieuwsbrief vanuit Paramaribo – juli 2015

Het is zaterdagavond de vierde juli en ik ben maar weer eens naar mijn 'stamcafé', The Coffee Corner gegaan. Er is goede koffie, je kunt er eten en het belangrijkste: er zijn zithoeken met comfortabele zachte banken. Verder zijn er rustige bezoekers, die op gedempte toon met elkaar spreken of wat eten. Meestal is er niet opdringerige gepaste muziek. Hier heb ik mij geïnstalleerd met een iPad om jullie weer te informeren hoe het met mij gaat in Paramaribo.

Ik verkeer in goede gezondheid, ben nog geen dag ziek geweest en heb ook geen last meer van mijn been. In mijn keuken zullen ze mij niet snel bezig zien, ik ontdek steeds meer plekken in de buurt waar ik 's avonds voordelig een warme maaltijd kan eten. De hond waar ik eerder over schreef wordt nog steeds blij als ze me ziet. Voor haar koop ik hondenbrokken en iedere dag krijgt ze een bak met brokjes. Soms ligt ze voor mijn deur te slapen.

Wat betreft het werk waren de laatste maanden een drukke periode door de verkiezingen en de aanloop er naar toe. Dat alles had de volledige aandacht van de media, dus ook van de omroep waar ik voor werk, Sky Radio & TV. Die verkiezing hebben we nu gehad, de uitslag is bekend en de leden van De Nationale Assemblée (zeg maar Tweede Kamer) zijn geïnstalleerd op basis van de zetelverdeling. Wat nu rest is de verdeling van de ministersposten en de inauguratie van de president op 13 augustus.

Door mijn werk heb ik overal bovenop gestaan en ik ben de Surinaamse politiek, de partijen en hun leiders beter gaan kennen dan die in Nederland. Eerst veronderstelde ik dat na de verkiezing alles wel klaar zou zijn, maar niets bleek minder waar. Er is een verouderde kieswet en niemand heeft het lef om die eens grondig te wijzigen. Ten gevolge van die wet gaat de stemprocedure nog steeds met het rode potlood en veel papier. Er is een geweldige bureaucratie omheen met vele controles die toch niet volledig waterdicht blijken. In Nederland zijn we gewend dat op het einde van de verkiezingsdag de landelijke uitslag definitief bekend is. Hier duurt het drie weken voordat de uitslag bekend is. Tijdens de telling ontstonden er protesten van bepaalde partijen die twijfelde aan de correctheid van de resultaten tot nu toe. Dat leidde tot een hertelling van een deel van de stembiljetten en dat gaf zeker een week extra vertraging. Er wordt gesuggereerd dat die protesten deel uit maakten van het politieke spel.

In de aanloop ben ik bij propaganda bijeenkomsten geweest die door hun sfeer te vergelijken zijn met het optreden van een muzikidool. De aanhangers van de partij gaan uit hun dak als de politiek leider

op het podium verschijnt. In de studio hebben we politieke grootheden te gast gehad waarbij ik de taak had om beeld en geluid te verzorgen in de live tv uitzendingen. Op de dag van de verkiezing zelf ben ik bij stembureaus geweest en heb kunnen kijken hoe het daar gaat. Bij de telling ben ik op de locatie geweest waar alle stembiljetten geteld werden en heb de chaos daar gezien. In gesprekken met leden van de stemcommissie heb ik geleerd hoe de ingewikkelde procedure in elkaar zit. Tijdens de hertelling hebben we gedeeltes van de telling live op de radio verslagen. De openbare zittingen waar uiteindelijk de uitslag gepresenteerd werd, zijn live op tv gebracht en na afloop mochten we een hapje mee-eten met alle politici, stembureauleden en burgemeesters. Alleen bij de installatie van de leden van De Nationale Assemblée mocht ik de zaal niet in, omdat ik niet gekleed was in hemdsmouwen en stropdas. Geeft niet, ik had mijn taak in onze reportagebus voor de tv uitzending.

Door dit alles ken ik de burgemeesters van Paramaribo (dat heet hier Districts – Commandanten) nu zowat persoonlijk. In ieder geval heb ik ze gesproken over bepaalde kwesties aangaande het radio en tv werk. Mij kennen ze nu ook wel. De microfoon heb ik aan de mond van beroemdheden gehouden tijdens interviews. Ik heb de hand geschud van president Boutserse, die komt bij over als een keurige heer en ik heb naast Ronny Brunswijk gestaan. Die komt bij mij over als een omhooggefallen bouwvakker. Ik vergeet hierbij alle geschiedenis en ga af op het beeld van nu.

Districts - Commandant Jerry Miranda

Ronny Brunswijk, Vz. ABOP

Buiten de muren van de omroep geniet ik van deze ontmoetingen, die soms formeel, maar meestal spontaan en gemoedelijk zijn. Binnen de muren van de omroep verbaas ik mij over de oppervlakkigheid en onverschilligheid. Het personeelsbestand is nog steeds minimaal en voor de radionieuwsvoorziening draait het nog steeds om stagiaires. Die dames in opleiding blijven een beperkte tijd, zo'n zes tot acht weken. Al op de helft van die periode kun je zien dat ze er eigenlijk geen zin meer in hebben. Wat me dan het meest opvalt is dat ze na de laatste dag van de maand opeens weg zijn. Er wordt geen afscheid genomen, ze zijn opeens weg en er wordt

niet over gesproken. Met het minimum aan personeel vraag ik me af hoe het verder met dit bedrijf moet. De receptioniste is al sinds enige tijd weg, misschien ontslag genomen of gekregen. Niemand weet dat, er wordt niet over gesproken. Haar taak werd tijdelijk ingevuld door een stagiaire en die is nu ook weg. Dit en andere zaken maken dat ik het beleid van dit bedrijf vreemd vind. Een voorbeeld van vandaag. Een van de bedrijfsauto's is vandaag voor de helft overgespoten omdat er wat krasjes in de lak aan de voorkant zaten. Even later komt de dame die onder andere over de financiën gaat bij op mijn werkkamer persoonlijk een lamp uitdoen omdat de energierekening deze maand 400 SRD (100 euro) hoger was dan normaal. Nog een voorbeeld: ik heb vernomen dat geen van de medewerkers een contract heeft. Misschien geeft dat belastingvoordeel? Een medewerker die er al twee jaar is,

wordt op het salaris van een beginner gehouden, terwijl hij bijna altijd overuren maakt. Tegelijkertijd blijft men klagen over de kwaliteit van zijn werk en daarom blijft hij op een beginsalaris. De werknemer zal niet snel klagen of weglopen want ander werk is moeilijk te krijgen. Bij dit bedrijf krijg ik dus sterk de indruk dat men profiteert van de gratis stagiaires en de enkele vaste krachten op een minimum loon. In dat opzicht wordt ik dus ook uitgebuit. Ik krijg ook geen salaris, maar als compensatie heb ik woonruimte van het bedrijf. Hoewel het gebruik van het appartement dat er toch al was, geen meerkosten oplevert. Mijn eigen meerwaarde is dat ik in dit land kan rondkijken en er stof tot schrijven en documenteren vind.

Dat brengt mij tot het punt dat ik mij nu moet gaan bezinnen wat ik hier verder wil. Op dit moment ben ik bijna een half jaar in Suriname, terwijl mijn aanvraag voor een definitieve verblijfsvergunning nog steeds loopt. Een ander gegeven is dat ik al een retourticket heb, dat staat op de datum van 31 augustus. Een vrij willekeurige datum en geboekt omdat een retourticket voordeliger was. Ik beschouw dat als de mogelijkheid voor een vakantie in Nederland van twee weken en dan weer terug naar Suriname. Maar dan moet die verblijfsvergunning wel rond zijn voor 31 augustus. Pas dan kan vrijelijk Suriname in en uit. Ik heb al drie keer een mail naar de vreemdelingendienst gestuurd en steeds is het antwoord: "nee, uw vergunning is nog niet klaar". Daarom maar eens gebeld. "Nee, is nog niet binnen, het wordt door het hoofdbureau gemaakt. Nee, dat kunt u niet bellen. Nee, u moet gewoon wachten". Dus als die vergunning niet op tijd klaar is en ik vlieg naar Nederland, dan kan ik eigenlijk niet meer terug. Of ik moet dan weer een toeristenvisum kopen dat drie maanden geldig is.

Dit alles brengt mij op de gedachte dat ik in september wel terug ga naar Suriname maar dan misschien ander vrijwilligerswerk ga doen. Ik zag een aanbod voor vrijwilligerswerk in het binnenland voor een periode van 4 weken en het betreft het opknappen van een vakantieoord. Ik ben van plan daar heel spoedig meer informatie over te gaan vragen. Werk in het binnenland geeft mij de mogelijkheid om weer een heel andere kijk op het land te krijgen en meer van de natuur te zien. Niets ten nadele van mijn huidige werk, maar men houdt mij letterlijk gevangen binnen de hekken van het bedrijfsterrein. Ik ben van mening dat ik hier nuttig werk heb verricht, maar er is hier nog zoveel werk dat een jaar niet genoeg is en ook twee jaar niet.

De afgelopen weken heb ik wel twee maal een dienstreis naar Moengo gemaakt. Het plaatsje Moengo ligt op 100km oostelijk van Paramaribo en de weg er heen voert grotendeels door een groen woud. Ik moest daar zijn om dat er een probleem was met de tv zender die voor dat gebied daar staat. De eerste keer ging ik er met een chauffeur heen om het probleem daar te onderzoeken en de apparatuur gedeeltelijk naar Paramaribo mee terug te nemen. Deze week ging ik er weer heen, nu met de directeur, om de zender daar opnieuw in bedrijf te stellen. Tijdens de reis

Buitenwijk van Moengo

valt het me op hoe weinig oog de Surinamer, de directeur in dit geval, heeft voor de schoonheid van het land. Op een aantal plaatsen onderweg had ik wel willen stoppen, maar mijn directeur had daar geen gevoel voor, of het was de afspraak die hij nog vroeg in de middag had die maakte dat hij haast had. Het plaatsje Moengo moet tientallen jaren geleden een prachtig rustig stadje geweest zijn. Nu zag het er sterk vervallen uit, met gebouwen zoals het ziekenhuis, scholen en een theater die op instorten staan.

Een voordeel van wonen en werken in Paramaribo is dat men veel feestdagen kent, die officiële vrije dagen zijn. Zo was er op 1 juli de viering van Keti Koti, een jaarlijkse feestdag ter herdenking en viering van de afschaffing van de slavernij in 1863 en volgens anderen in 1873. De letterlijke betekenis van Keti Koti is gebroken kettingen. Mijn baas had in eerste instantie verondersteld dat ik deze woensdag gewoon zou komen werken. Toen ik zei dat het een feestdag is en dat ik het Keti Koti festival nu eens in Suriname wil meemaken, zei hij aarzelend "OK". Dat bedoel ik dus als ik zeg dat men mij binnen de burens van het bedrijf wil houden. Die dag ben ik de stad in gegaan en gezien hoe de inwoners in hun mooiste kleding paraderen in het centrum van de stad en slenteren tussen de muzikentent en de kramen met drank en voedsel.

Tot zover deze wat relativerende blik op de stand van zaken. Voorlopig houdt ik het hier die bijna twee maanden nog wel vol. Ik verveel me hier geen moment, maar ik moet nu wel de koers uit gaan zetten voor de tweede periode in Suriname.

Groeten vanuit een merendeel van de tijd zonnig Paramaribo. Het regent hier alleen tussen 12 en 13 uur en tussen 17 en 18 uur.

Piet Buitendijk

Voor meer informatie en ook foto's zie mijn website: <http://www.pietbuitendijk.nl>

(4 juli 2015)

